

The background of the entire image is a dark, almost black, color. Overlaid on this background are numerous soft, out-of-focus pink and magenta floral shapes, likely roses, which create a romantic and somewhat ethereal atmosphere. The text is centered and rendered in a clean, white, sans-serif font.

Colleen
Hoover

**TOO
LATE**

Niemand durft tussen Sloan en Asa te komen.

Niemand, behalve Carter!

Colleen Hoover

TOO LATE

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Sloan

Warme vingers vlechten zich door de mijne en duwen mijn handen dieper het matras in. Mijn oogleden zijn nog te zwaar om ze te openen, ik heb deze week te weinig geslapen. Ik heb deze maand te weinig geslapen. Nou ja, het hele verdomde jaar.

Ik kreun en probeer mijn benen tegen elkaar te duwen, maar dat lukt niet. Ik voel overal druk; op mijn borst, tegen mijn wang, tussen mijn benen. Het duurt een paar seconden om helemaal wakker te worden, maar ik ben wakker genoeg om te weten wat hij doet.

‘Asa,’ mompel ik geïrriteerd. ‘Ga van me af.’

Hij drukt zijn gewicht tegen me aan, opnieuw en opnieuw, zijn stoppels prikken in mijn wang. ‘Ik ben bijna klaar, schat,’ hijgt hij in mijn nek.

Ik doe een poging mijn handen onder die van hem weg te trekken, maar hij houdt ze alleen maar steviger vast, als een herinnering aan het feit dat ik niets meer ben dan een gevangene in mijn eigen bed, en dat hij de bewaker van de slaapkamer is.

Asa weet precies hoe hij ervoor moet zorgen dat ik me voel alsof mijn lichaam aan hem toebehoort. Hij doet daar nooit gemeen of dwingend over; hij is gewoon aanhankelijk en ik vind dat heel vervelend. Zoals nu.

Zes uur in de fucking ochtend.

Ik weet ongeveer hoe laat het is door het zonlicht dat door de

kier onder de deur stroomt en het feit dat Asa nu pas naar bed komt na het feestje van gisteravond. Helaas heb ik over twee uur al les. Dit is niet hoe ik wakker had willen worden na slechts drie uur slaap.

Ik sla mijn benen om zijn middel en hoop dat hij denkt dat ik hier zin in heb. Als ik maar half geïnteresseerd doe, is hij des te sneller klaar. Hij legt zijn hand op mijn borst en ik slaak de verwachte kreun, terwijl hij net begint te trillen.

‘Fuck,’ kreunt hij, terwijl zijn hoofd in mijn haar verdwijnt en hij langzaam tegen me aan blijft duwen. Na een paar seconden valt hij boven op me en zucht diep. Hij geeft een kus op mijn wang en rolt naar zijn kant van het bed. Hij staat op, verwijdert het condoom en gooit dit in de prullenbak, en pakt dan een flesje water van het nachtkastje. Hij brengt het flesje naar zijn mond terwijl zijn ogen over mijn naakte lichaam dwalen. Zijn lippen vormen een halve glimlach. ‘Ik vind het geweldig dat ik de enige ben die daar ooit in is geweest.’

Hij staat zelfverzekerd en naakt naast het bed en drinkt het laatste beetje water op. Het is moeilijk om dit als een compliment op te vatten als het komt van iemand die je lichaam als een object beschrijft.

Ondanks zijn knappe uiterlijk heeft Asa ook zijn minpunten. Eigenlijk is zijn uiterlijk misschien het enige wat ik geen minpunt vind. Hij is arrogant, wordt snel kwaad en is lastig in de omgang. Maar hij houdt van me. Hij houdt verdomd veel van me. En ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik niet van hem hield.

Er zijn zoveel dingen die ik aan hem zou veranderen als ik dat kon, maar op dit moment is hij de enige die ik heb, dus moet ik er maar mee leren leven.

Hij nam me in huis toen ik nergens anders naartoe kon. Toen ik niemand had. Alleen al daarom neem ik hem voor lief. Ik heb geen keus. Hij veegt zijn mond af, gooit het lege flesje in de prullenbak, haalt zijn hand door zijn dikke bruine haar en knipoogt

naar me. Hij laat zich op bed zakken en geeft een zachte kus op mijn lippen. ‘Goedenacht schat,’ zegt hij terwijl hij zich op zijn rug draait.

‘Je bedoelt goedemorgen,’ zeg ik als ik me met frisse tegenzin het bed uit sleep. Mijn T-shirt zit om mijn middel gewikkeld, dus trek ik het naar beneden en pak een broek en een ander shirt. Ik loop de gang door naar de douche, opgelucht dat de enige badkamer hier boven niet door een van onze vele huisgenoten bezet is.

Ik check de tijd op mijn telefoon en schrik als ik me realiseer dat ik geen tijd heb om nog koffie te halen. Het is de eerste les van het semester en ik ben nu al van plan om die te gebruiken om slaap in te halen. Dit ziet er niet goed uit.

Ik kan dit echt niet lang volhouden. Asa is bijna nooit aanwezig bij de lessen, maar toch haalt hij altijd hoge cijfers. Ik heb moeite mijn hoofd boven water te houden en ik heb geen les gemist vorig jaar. Nou ja, fysiek gezien dan. We wonen met zoveel andere mensen dat het bijna nooit stil is in huis. Ik betrap mezelf erop dat ik steeds vaker tijdens de les in slaap val; het is het enige moment dat ik rust heb. De feestjes blijven maar doorgaan, heel de dag en de nacht, ongeacht wie er les heeft de volgende dag. Het maakt niet uit of het weekend is of niet en ook niet of men huur betaalt of niet.

Ik weet de helft van de tijd niet eens wie hier woont. Asa is de eigenaar, maar hij houdt ervan om onder de mensen te zijn, dus staat de deur altijd voor iedereen open. Als ik het kon betalen, zou ik onmiddellijk verhuizen. Maar dat kan ik niet. Dus dat betekent nog een jaar lang pure hel totdat ik afstudeer.

Nog een jaar tot ik vrij ben.

Ik trek mijn shirt over mijn hoofd, laat het op de grond vallen en trek dan het douchegordijn open. Zodra ik de kraan open wil zetten, schreeuw ik de longen uit mijn lijf. Compleet van de wereld en met al zijn kleren aan ligt daar onze nieuwe fulltime huisgenoot, Dalton.

Hij schrikt wakker en knalt met zijn hoofd tegen de kraan, waarna hij het uitschreeuwt. Ik pak snel mijn shirt van de grond als de deur openvliegt en Asa binnenstormt.

‘Sloan, gaat het wel?’ zegt hij panisch, terwijl hij me rondraait om te kijken of ik gewond ben. Ik knik heftig en wijs naar Dalton in het bad.

Dalton gromt. ‘Met mij gaat het niet.’ Hij drukt zijn hand op zijn gewonde voorhoofd en probeert het bad uit te klimmen. Asa kijkt naar mij, naar mijn naakte lichaam dat ik met mijn T-shirt probeer te bedekken, en dan naar Dalton.

Ik ben bang dat hij een verkeerd idee krijgt, dus begin ik het uit te leggen, maar hij onderbreekt me met zijn bulderende lach.

‘Heb jij hem dat aangedaan?’ Hij wijst naar Daltons hoofd.

Ik schud mijn hoofd. ‘Hij stootte zijn hoofd aan de kraan toen ik schreeuwde.’

Asa lacht nog harder, steekt een hand uit naar Dalton en trekt hem uit de badkuip. ‘Kom op man, je kunt wel een biertje gebruiken. Beste remedie tegen een kater.’ Hij duwt Dalton de badkamer uit en sluit de deur achter hem.

Ik sta er als versteend bij en hou nog steeds mijn shirt stevig tegen mijn borst gedrukt. Het stomme is dat dit al de derde keer is dat zoiets gebeurt. Elke keer een andere idioot compleet onder zeil in de badkuip. Ik moet echt onthouden dat ik de volgende keer het bad check voor ik me uitkleed.

Carter

Ik haal het rooster uit mijn zak en vouw het open om het lokaal op te zoeken. ‘Dit is echt klote,’ zeg ik in de telefoon. ‘Ik ben drie jaar geleden al afgestudeerd. Ik ben dit niet gaan doen om weer huiswerk te maken.’

Dalton lacht zo hard dat ik de telefoon een paar centimeter van mijn oor moet houden. ‘Stel je niet aan,’ zegt hij. ‘Ik heb vannacht in de badkuip moeten slapen. Acteren is een onderdeel van je baan, dus leer ermee leven!’

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij hoeft maar één les per week te volgen, ik drie. Waarom heeft Young jou er maar één gegeven?’

‘Omdat ik beter pijp misschien,’ zegt Dalton. Ik kijk naar mijn rooster en dan naar het nummer op de deur voor me en die zijn hetzelfde. ‘Ik moet gaan. *La clase de español?*’

‘Carter, wacht even.’ Zijn toon wordt serieus. Dalton schraapt zijn keel en bereidt zijn ‘partner-peptalk’ voor. Ik heb ze elke dag moeten doorstaan sinds we samen zijn gaan werken. ‘Probeer het leuk te hebben, man. We zijn zo dichtbij ons doel... Je bent hier hooguit twee maanden. Zoek een lekker kontje om bij te zitten, dan gaan de dagen sneller voorbij.’

Ik kijk door het raampje van de deur het lokaal binnen. Het zit bijna helemaal vol, er zijn nog maar drie lege plekken. Mijn blik valt gelijk op een meisje achter in het lokaal naast een van de lege plekken. Haar donkere haar is over haar gezicht gevallen

terwijl ze met haar hoofd op haar armen leunt. Ze slaapt. Ik kan niet tegen de constante praters, ik zit liever bij de slapers.

‘Kijk eens aan. Ik heb al een lekker kontje gezien waar ik naast kan zitten. Ik spreek je na de lunch.’ Ik hang op en doe de deur van het lokaal open terwijl ik mijn telefoon op stil zet. Ik hijs mijn rugzak op mijn schouder en loop de trap op naar de achterkant van het lokaal. Ik wurm me langs haar heen naar de lege plek, gooi mijn rugzak op de grond en mijn telefoon op tafel. Van het geluid waarmee mijn telefoon op het harde hout knalt, schiet het meisje overeind uit haar slaap. Ze zit meteen rechtop, haar ogen wijd open. Ze kijkt vertwijfeld en verward het lokaal rond en kijkt dan naar haar notitieboek op tafel.

Ik trek de stoel naar achteren en ga naast haar zitten. Ze staart boos naar mijn telefoon die voor ons op tafel ligt en kijkt dan naar mij.

Haar haar zit door de war en er loopt een straaltje kwijl van haar lip naar haar kin. Ze kijkt me fel aan, alsof ik de enige minuut slaap die ze ooit heeft gehad heb verstoord. ‘Laat gaan slapen?’ vraag ik. Ik buig voorover, open mijn rugzak en haal het Spaanse lesboek, dat ik inmiddels al uit mijn hoofd ken, eruit.

‘Is de les al voorbij?’ vraagt ze, terwijl ze naar het boek kijkt dat ik op tafel leg.

‘Ligt eraan.’

‘Waarom?’

‘Hoelang je geslapen hebt,’ zeg ik. ‘Ik weet niet welke les je volgt, maar dit is de Spaanse les van tien uur.’

Ze gooit haar ellebogen op de tafel en gromt, terwijl ze met haar handen over haar gezicht wrijft. ‘Ik heb maar vijf minuten geslapen? Dat is alles?’ Ze leunt achterover in haar stoel en zakt onderuit, terwijl ze met haar hoofd op de stoelleuning rust. ‘Maak me maar wakker als het voorbij is, oké?’ Ze kijkt naar me, wachtend op een bevestiging.

Ik tik met mijn vinger tegen mijn kin. ‘Je hebt hier iets zitten.’

Ze veegt haar mond af en bekijkt haar hand. Ik verwacht dat ze zich zal schamen omdat ze kwijl op haar gezicht heeft zitten, maar ze rolt met haar ogen en trekt de mouw van haar shirt over haar duim. Ze veegt met haar mouw het plasje kwijl van de tafel en zakt dan terug in haar stoel, met haar ogen dicht.

Ik heb al eerder gestudeerd. Ik weet hoe het gaat met de late avonden, het gefeest, het studeren en het nergens echt tijd voor hebben. Maar dit meisje lijkt echt compleet gestrest te zijn. Ik ben benieuwd of het komt doordat ze avonddiensten werkt of door al het feesten.

Ik reik naar mijn rugzak en haal er het blikje energiedrank uit dat ik die morgen heb meegenomen. Ik denk dat zij dit veel harder nodig heeft dan ik. ‘Hier.’ Ik zet het voor haar neer. ‘Drink dit.’

Ze doet langzaam haar ogen open, alsof haar oogleden te zwaar zijn. Ze kijkt omlaag naar het blikje, pakt het snel op en trekt het open. Ze gooit het drankje achterover, alsof dit het eerste is wat ze in dagen heeft gedronken.

‘Graag gedaan,’ zeg ik lachend. Ze drinkt het blikje leeg en zet het terug op tafel, terwijl ze haar mond afveegt met dezelfde mouw waarmee ze eerder het kwijl wegveegde. Ik moet zeggen: haar onverzorgde, slonzige, sexy gedrag is echt heel opwindend, op een rare manier.

‘Dank je,’ zegt ze terwijl ze het haar uit haar ogen wrijft. Ze kijkt naar me, lacht en strekt dan haar armen uit naar achteren en geeuwt. De deur van het lokaal gaat open en iedereen gaat verzitten – een teken dat de docent eraan komt. Maar ik kan mijn ogen niet lang genoeg van haar afhouden om dat te checken.

Ze gaat met haar vingers door haar haar. Het is nog wat vochtig en ik kan de bloemige geur van haar shampoo ruiken als ze haar haar over haar schouders gooit. Het is lang, donker en dik, net als de wimpers die haar ogen omlijnen. Ze staart naar voren en opent haar schrift, dus spiegel ik haar bewegingen en doe hetzelfde.

De professor begroet ons in het Spaans en wij begroeten hem

onzeker maar in koor terug. Hij begint met de uitleg van een opdracht als mijn telefoon oplicht op de tafel voor ons. Ik kijk naar het inkomende bericht van Dalton. *Heeft het lekkere kontje dat naast je zit ook een naam?* Ik draai de telefoon meteen om, in de hoop dat ze het niet heeft gelezen. Ze brengt haar hand naar haar mond om haar glimlach te verbergen. *Shit, ze heeft het gelezen.*

‘Lekker kontje, hè?’ zegt ze.

‘Het spijt me. Mijn vriend. Hij denkt dat hij grappig is. Hij maakt mijn leven tot een hel.’ Ze trekt haar wenkbrauwen omhoog en draait zich naar me toe.

‘Dus je denkt niet dat ik een lekker kontje heb?’

Terwijl ze me aankijkt, krijg ik voor het eerst de kans om haar eens goed te bekijken. Laten we zeggen dat ik officieel verliefd ben op deze les. Ik haal mijn schouders op. ‘Met alle respect, je hebt alleen nog maar gezeten sinds ik je hebt ontmoet. Ik heb je kont nog niet gezien.’

Ze lacht opnieuw. ‘Sloan,’ zegt ze terwijl ze haar hand uitsteekt. Ik neem haar hand in de mijne. Er zit een klein maanvormig litteken op haar duim. Ik ga er met de mijne overheen en draai haar hand om en om, het litteken inspecterend.

‘Sloan,’ herhaal ik, terwijl haar naam van mijn tong af rolt.

‘Dit is normaal het moment tijdens een introductie dat je zou reageren met je eigen naam,’ zegt ze.

Ik kijk naar haar op en ze trekt haar hand weg, terwijl ze me onderzoekend aankijkt. ‘Carter,’ zeg ik, omdat het personage dat ik nu behoor te zijn zo heet. Het is moeilijk genoeg geweest om Ryan als Dalton aan te spreken de afgelopen zes weken, maar daar ben ik nu aan gewend. Mezelf Carter noemen is een heel ander verhaal. Ik heb me al meerdere keren versproken en mijn echte naam gebruikt.

‘*Mucho gusto,*’ zegt ze met een bijna perfect accent, terwijl ze haar aandacht richt op de voorkant van het lokaal.

Nee, het is mijn genoegen. Geloof me.

De docent instrueert iedereen om drie feiten in het Spaans over de persoon naast hen te vertellen. Dit is mijn vierde jaar Spaans, dus ik laat Sloan als eerste gaan, zodat ik haar niet intimideer. We draaien naar elkaar toe en ik knik naar haar. *‘Las señoras primera.’*

‘Nee, we gaan om de beurt,’ zegt ze. ‘Jij eerst. Vooruit, vertel mij maar iets over mezelf.’

‘Oké.’ Ik lach om de controle die zij neemt. *‘Usted es mandona.’*

‘Dat is een mening, geen feit,’ zegt ze. ‘Maar ik geef je gelijk.’

Ik kijk haar schuin aan. ‘Je begreep wat ik net zei?’

Ze knikt. ‘Als je me bazig noemde, dan wel.’ Ze knijpt met haar ogen, maar er komt een klein lachje op haar gezicht. ‘Mijn beurt. *Su compañera de clase es bella.’*

Ik lach. Gaf ze zichzelf nou een complimentje door me te vertellen dat mijn klasgenoot knap is? Ik knik vrijpostig. *‘Mi compañera de clase esta correcta.’* Ondanks haar zongebruinde huid kan ik zien dat ze moet blozen.

‘Hoe oud ben je?’ vraagt ze.

‘Dat is een vraag, geen feit. En niet eens in het Spaans.’

‘Ik moest een vraag stellen om tot een feit te komen. Je ziet er ouder uit dan de meeste eerstejaarsstudenten Spaans.’

‘Hoe oud denk je dat ik ben?’

‘Drieëntwintig? Vierentwintig?’

Ze zit er niet ver naast. Ik ben vijftientwintig, maar dat hoeft zij niet te weten. ‘Tweeëntwintig,’ zeg ik.

‘Tiene veintidós años,’ zegt ze, waarmee ze het tweede feit over mij deelt.

‘Dat is valsspelen,’ antwoord ik.

‘Je moet dat in het Spaans zeggen als dat een van je feitjes is over mij.’

‘Usted engaña.’ Ik weet dat ze niet verwacht had dat ik dit in het Spaans wist, want ze trekt haar wenkbrauwen op.

‘Dat is nummer drie voor jou,’ zegt ze.

‘Jij moet er nog één.’

‘*Usted es un perro.*’

Ik lach. ‘Je noemde me net per ongeluk een hond.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Dat was niet per ongeluk.’

Haar telefoon trilt, dus ze haalt ’m uit haar zak en bekijkt het scherm aandachtig. Ik leun achterover en pak mijn telefoon om hetzelfde te doen. We zitten stil naast elkaar terwijl de rest van de klas de opdracht afmaakt. Ik kijk uit mijn ooghoek naar hoe haar duimen over het scherm van haar telefoon vliegen om een sms te versturen. Ze is schattig. Ik vind het leuk dat ik nu iets heb om naar uit te kijken. Drie lessen per week lijken nu ineens niet genoeg.

De les duurt nog een kwartier en ik doe mijn stinkende best om niet naar haar te staren. Ze heeft niets meer gezegd sinds ze me voor hond uitmaakte. Ik kijk terwijl ze in haar schrift tekent en ik hoor niet eens wat de docent zegt. Ze is óf compleet verveeld óf ze zit totaal ergens anders met haar gedachten. Ik leun naar voren om een poging te doen om te kijken naar wat ze schrijft. Ik voel me bemoeierig, maar aan de andere kant las ze eerder ook mijn sms’je, dus het kan me niet schelen. Haar pen vliegt over het papier, misschien komt dat door het energiedrankje van net. Ik lees de zinnen zodra zij ze neerpent. Ze slaan nergens op ondanks het feit dat ik ze meerdere malen lees. *Treinen en bussen stalen mijn schoenen en nu moet ik rauwe inktvis eten.* Ik moet lachen om de willekeur van de zinnen over de gehele pagina en ze kijkt naar me op. Ik kijk haar aan en ze glimlacht ondeugend. Ze kijkt naar haar schrift en tikt er met haar pen op.

‘Ik verveel me,’ fluistert ze. ‘Ik kan me niet heel goed concentreren.’

Ik kan me normaal gesproken heel goed concentreren, maar blijkbaar niet als zij in de buurt is. ‘Daar heb ik ook weleens last van,’ zeg ik. Ik leun over de tafel en wijs naar haar woorden. ‘Wat is dat? Een geheime code?’

Ze haalt haar schouders op en laat haar pen vallen. ‘Het is gewoon iets stoms wat ik doe als ik me verveel. Ik kijk hoeveel willekeurige zinnen ik kan bedenken, zonder erbij na te denken. Hoe onzinniger, hoe meer ik win.’

‘Hoe meer je wint?’ vraag ik, hopen op een uitleg. Dit meisje is een raadsel. ‘Hoe kun je verliezen als je de enige bent die dit spelletje speelt?’

Haar glimlach verdwijnt en ze kijkt weg, naar het schrift dat voor haar ligt. Ze raakt zachtjes de letters aan van een van haar woorden. Ik vraag me af wat ik in hemelsnaam heb gezegd waardoor haar houding ineens compleet is omgeslagen. Ze pakt de pen op en geeft deze aan mij, terwijl ze de gedachten die haar bezighielden van zich afschudt. ‘Probeer het eens. Het is verslavend.’

Ik neem de pen van haar aan en zoek een leeg plekje in haar schrift. ‘Dus ik schrijf gewoon iets? Wat er maar in me opkomt?’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Precies het tegenovergestelde. Probeer er niet over na te denken. Probeer niets in je op te laten komen. Gewoon schrijven.’

Ik zet de pen op het papier en doe precies wat zij zegt. Ik schrijf gewoon. *Ik liet een blikje mais in de waskoker vallen, nu huilt mijn moeder regenbogen.* Ik leg de pen neer en voel me best stom.

Zodra ze het heeft gelezen, houdt ze haar hand voor haar mond om haar lach te smoren. *Je bent een natuurtalent.*

Dank je. Eenhoornsap helpt me ademen terwijl ik naar disco luister. Ze lacht weer en pakt de pen uit mijn hand, net op het moment dat de docent de les afsluit. Iedereen gooit hun boeken in hun tassen en staat snel op uit hun stoelen.

Iedereen behalve wij. We staren naar de pagina, allebei met een glimlach op ons gezicht terwijl we stil blijven zitten.

Ze legt haar hand op haar schrift en slaat het langzaam dicht, trekt het van de tafel en doet het in haar rugzak. Ze kijkt weer naar mij. ‘Niet opstaan,’ zegt ze als ze opstaat.

‘Waarom niet?’

‘Daarom. Je moet blijven zitten als ik wegloop, zodat je kunt bepalen of ik echt een lekker kontje heb.’ Ze knipoogt naar me en draait zich om.

O mijn god. Ik bijt op mijn knokkels en doe precies wat ze zegt, met mijn ogen op haar kont gericht. En wat een geluk, hij is perfect. Ieder deel van haar lichaam is perfect. Ik blijf vastgenageld op mijn stoel zitten wanneer ik haar de trap af zie lopen. Waar komt dit meisje in vredesnaam vandaan? En waar is ze in hemelsnaam mijn hele leven geweest? Ik vervloek het feit dat alles wat er net tussen ons is gebeurd, het enige is wat er ooit kan gebeuren. Relaties die gebaseerd zijn op leugens hebben geen goede basis. Helemaal niet met mijn leugens.

Ze kijkt snel over haar schouder voor ze de deur uit loopt en ik kijk omhoog, naar haar ogen. Ik steek mijn duimen omhoog. Ze lacht en loopt de deur uit. Ik raap mijn spullen bij elkaar en doe een poging haar uit mijn hoofd te krijgen. Ik moet er helemaal bij zijn vanavond. Er hangt te veel van af om afgeleid te worden door zo’n mooi, perfect kontje.

Sloan

Ik maak het huiswerk van vandaag in de bibliotheek omdat ik gewoon al weet dat ik me niet kan concentreren zodra ik thuis ben. Toen ik bij Asa introk was ik één nacht verwijderd van uitzetting van de bank waarop ik toen bivakkeerde. Om nog maar niet van alle andere financiële problemen te spreken. We waren nog maar twee maanden aan het daten, maar ik kon nergens anders naartoe.

Dat was meer dan twee jaar geleden.

Hij moest wel rijk zijn, als ik naar zijn auto's en zijn grote huis keek. Of dat kwam doordat hij oud geld had, of doordat hij iets deed wat hij beter niet kon doen, wist ik niet. Ik hoopte dat het eerste het geval was, maar ik zat wel vaker fout. Hij verborg het behoorlijk goed de eerste paar maanden en hield de illusie in stand dat hij een grote erfenis had waardoor hij zich zulke grote uitgaven kon veroorloven. Ik geloofde hem een tijdje. Ik had geen andere keus.

Toen onbekende mensen op de meest onmogelijke tijden 's nachts kwamen opdagen en Asa hen alleen achter gesloten deuren wilde spreken, werd het steeds duidelijker. Hij probeerde het nog uit te leggen en zweerde dat hij alleen ongevaarlijke drugs verkocht aan mensen die er anders toch wel op een andere manier aan zouden komen. Ik wilde er niets mee te maken hebben, dus toen hij weigerde ermee te stoppen, vertrok ik.

Het enige probleem was dat ik nergens naartoe kon. Ik sliep bij vrienden op de bank, maar zij hadden ook geen ruimte of geld om me te onderhouden. Ik was liever naar een daklozenopvang gegaan dan terug naar Asa, maar mijn broertje was van mij afhankelijk.

Stephen heeft het nooit makkelijk gehad. Hij werd geboren met flink wat problemen, zowel mentaal als fysiek. Hij kreeg zorgtoeslag en zat eindelijk in een goed tehuis dat ik kon vertrouwen, maar toen hij die toeslag niet meer kreeg, kon ik het niet riskeren om hem naar mijn moeder terug te sturen. Ik wilde hem niet terug in dat leven en ik zou alles doen om dat te voorkomen.

Ik was wel twee hele weken weg toen ik alleen Asa nog maar om hulp kon vragen. Bij hem aankloppen en hem om hulp vragen was het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. Het was alsof naar hem teruggaan hetzelfde was als mijn zelfvertrouwen opgeven. Hij liet me binnen, maar niet zonder consequenties. Nu hij wist hoe erg ik afhankelijk van hem was, stopte hij met het verbergen van zijn manier van leven. Er kwamen steeds meer mensen langs en transacties werden open en bloot gedaan in plaats van achter gesloten deuren.

Nu lopen er zoveel mensen in en uit, dat het lastig te bepalen is wie hier nu woont, wie blijft logeren en wie een compleet onbekende is. Elke avond is het feest en elk feest is voor mij een nachtmerrie.

Met elke week die voorbijgaat, wordt de sfeer steeds gevaarlijker en wil ik steeds meer weg. Ik heb parttime in de campusbibliotheek gewerkt, maar dit semester kunnen ze geen baantje aan een student bieden. Ik sta op een wachtlijst en ik heb wel gesolliciteerd naar andere banen, zo wanhopig ben ik om mijn potje ontsnappingsgeld aan te vullen. Dit zou niet zo moeilijk zijn als ik alleen voor mezelf zou moeten zorgen, maar ik heb ook de kosten van Stephen erbij, en zoveel geld heb ik niet. En het zal nog wel een poosje duren voordat dat wel zo is.

In de tussentijd moet ik de schijn ophouden dat Asa mijn leven heeft gered, terwijl ik het gevoel heb dat hij het verwoest. Vergis je niet, ik hou van hem. Ik hou van wie hij vroeger was en als ik alleen met hem ben zie ik die persoon soms terug. Ik hou van wie hij ooit zou kunnen zijn maar ik ben ook niet naïef. Hoeveel beloftes hij ook maakt om het handelen terug te dringen zodat hij ermee kan stoppen, ik weet dat hij dat niet doet. Ik heb geprobeerd om met hem te praten, maar als je zoveel macht en geld hebt is het moeilijk om ervan weg te lopen. Hij zal nooit weglopen. Hij zal dit doen tot hij opgepakt en veroordeeld wordt... of tot hij doodgaat. En ik wil allang weg zijn als dat zover is.

Ik probeer de auto's op de oprit niet eens te herkennen. Elke dag staat er wel een nieuwe. Ik parkeer Asa's auto, pak mijn spullen en ga naar binnen voor weer een helse nacht.

Als ik naar binnen loop, is het huis onheilspellend stil. Ik sluit de deur achter me en geniet van het feit dat iedereen achter bij het zwembad is. Ik ben nooit een moment alleen, dus ik doe mijn oordopjes in en ga schoonmaken. Ik weet dat het niet echt leuk klinkt, maar dit is mijn enige ontsnapping. En het huis is ook constant een zwijnenstal.

Ik begin in de woonkamer en heb al gauw een grote vuilniszak gevuld met bierflesjes. Als ik in de keuken kom en zie dat de gootsteen gevuld is met een gigantische stapel vieze borden, moet ik glimlachen. Hier ben ik minstens een uur mee bezig. Ik zet de vieze borden links van de gootsteen en laat de bak vullen met water. Ik begin te heupwiegen op de muziek die in mijn oren speelt. Ik heb me niet meer zo ontspannen gevoeld sinds de eerste twee maanden dat ik hier woonde. Toen de góede Asa er nog was.

Zodra de herinneringen aan deze Asa me overvallen, voel ik zijn armen om me heen en hij begint mee te bewegen op de muziek. Ik lach, hou mijn ogen gesloten en pak zijn handen beet

terwijl ik tegen zijn borst aan leun. Hij kust mijn oor, vlecht zijn vingers door die van mij en draait me om, zodat ik hem kan aankijken. Als ik mijn ogen opendoe, kijkt hij me lachend en met een verliefde blik aan. Ik heb deze blik in zijn ogen in geen tijden gezien. Dit doet pijn aan mijn hart, ik besef me hoe erg ik het heb gemist. Misschien probeert hij het echt. Misschien is hij dit leven ook zat.

Hij pakt mijn gezicht beet en zoent me – een lange, gepassioneerde kus waarvan ik vergeten was dat hij dat kon. De laatste tijd kust hij me alleen als hij boven op me ligt in bed. Ik sla mijn armen om zijn nek en kus hem terug. Ik kus hem wanhopig. Ik kus de oude Asa, omdat ik niet weet hoelang hij op deze manier bij me zal zijn. Hij trekt zich terug en haalt mijn oordopjes uit mijn oren.

‘Je wilt zeker verder waar we vanochtend gebleven waren?’ Ik kus hem opnieuw en lach, terwijl ik met mijn hoofd knik. Als dit de Asa is die ik in bed krijg, wil ik dat zeker.

Hij legt zijn handen op mijn schouders en lacht. ‘Niet als we bezoek hebben, Sloan.’

Bezoek?

Ik knijp mijn ogen dicht, ik ben bang me om te draaien, omdat ik me er niet van bewust was dat we bekeken werden.

‘Er is iemand die je moet ontmoeten.’ Hij draait me om en ik doe eerst het ene oog open en dan het andere, terwijl ik hoop dat de schrik die ik voel niet van mijn gezicht is af te lezen. Leunend tegen de deurpost, met zijn armen over zijn borst gevouwen en met een harde blik in zijn ogen, staat Carter.

Ik snak naar adem, vooral omdat hij de laatste persoon is die ik hier had verwacht. Zoals hij voor me staat lijkt hij veel groter en meer intimiderend dan toen hij naast me zat. Hij is veel langer dan ik had gedacht – zelfs nog langer dan Asa. Hij ziet er niet zo gespierd uit als Asa, maar die sport ook iedere dag en aan zijn biceps te zien slikt hij zelfs steroïden. Carter is meer van nature

gespied met een donkerdere huid en donker haar – en hij heeft op het moment heel donkere, boze ogen.

‘Hé,’ zegt Carter. Zijn gezichtsuitdrukking wordt milder als hij glimlacht en zijn hand uitsteekt, maar ik kan geen blik van herkenning op zijn gezicht lezen.

Ik besef dat hij doet alsof hij me niet kent, alleen voor mij – of misschien ook voor zichzelf, dus ik schud zijn hand en stel me voor de tweede keer die dag aan hem voor. ‘Ik ben Sloan,’ zeg ik beverig, terwijl ik hoop dat hij mijn snelle hartslag niet door de palm van mijn hand heen voelt. Ik trek mijn hand snel terug. ‘Hoe kennen jullie elkaar?’ Ik weet niet zeker of ik het antwoord wil weten, maar de vraag komt spontaan uit mijn mond.

Asa slaat zijn arm om mijn middel en draait me de andere kant op, weg van Carter. ‘Hij is mijn nieuwe zakenpartner en nu hebben we zaken te doen. Dus ga maar ergens anders schoonmaken.’ Hij tikt me op mijn kont, alsof ik een hond ben die hij kan wegsturen. Ik draai me om en kijk hem nors aan, maar dit is niet half zo intens als de haat die in Carters ogen te lezen is als hij naar Asa kijkt.

Normaal druk ik dingen niet door bij Asa, helemaal niet in het bijzijn van anderen, maar ik kan mijn driftbui nu niet inhouden. Ik ben kwaad op zijn zelfzuchtige houding, waarmee hij nu weer een nieuw iemand heeft aangenomen, terwijl hij had beloofd ermee te stoppen. Ik kan ook niet ontkennen dat ik pissig ben dat die persoon Carter is. Ik ben kwaad op mezelf dat ik een verkeerde eerste indruk van hem heb gekregen vandaag in de les. Ik dacht dat ik mensen beter kon lezen, maar het feit dat hij zich met Asa inlaat, zegt me dat ik daar helemaal niet goed in ben. Hij is net als de rest, maar ik had het wel kunnen verwachten. Hoe hard ik het ook probeer en hoe moeilijk het ook was om mijn ouderlijk huis te verlaten om met deze levensstijl te stoppen alleen om er net zo hard weer in terecht te komen – het zorgt ervoor dat ik me dom voel. Hoe kan ik zo smachten naar

en hard werken voor een normaal leven en toch elke keer weer in deze shit belanden? Het is een verdomde vloek.

‘Asa, je had het beloofd.’ Ik wijs naar Carter. ‘Nieuwe mensen inhuren is niet eruit stappen... dat is er dieper in verwickeld raken.’

Ik voel me een hypocriet als ik hem vraag te stoppen met wat hij doet. Elke maand laat ik hem cheques sturen om Stephens zorg te betalen met hetzelfde smerige geld waarvan ik wenste dat hij het niet verdiende. Maar het is makkelijker te accepteren omdat het niet voor mezelf is. Ik zou het smerigste geld aannemen als dat ervoor zou zorgen dat er voor mijn broertje gezorgd werd.

Asa’s ogen worden donker en hij zet een stap in mijn richting. Hij legt zachtjes zijn handen op mijn armen en beweegt ze op en neer. Hij brengt zijn mond naar mijn oor, terwijl zijn handen steviger in mijn armen drukken, net zo hard tot ik ineens krimp van de pijn.

‘Zet me niet voor schut,’ fluistert hij, zo zacht dat alleen ik hem kan horen. Hij verlicht zijn greep, pakt mijn ellebogen vast en geeft liefdevol een kus op mijn wang, gewoon voor de show.

‘Ga die sexy rode jurk aantrekken. We hebben vanavond iets te vieren.’ Hij stapt achteruit en laat me los.

Ik gluur naar Carter, die nog steeds in de deuropening staat en Asa aankijkt alsof hij zijn hoofd eraf wil rukken. Hij kijkt me aan en even lijkt het alsof zijn blik zachter wordt, maar ik blijf niet wachten om daar helemaal zeker van te zijn. Ik draai me om en ren naar boven, naar de slaapkamer. Ik gooi de deur dicht en laat me op het bed vallen. De spieren in mijn armen bonken van de pijn, dus probeer ik die weg te wrijven. Het is de eerste keer dat hij me fysiek pijn heeft gedaan terwijl er iemand bij was, maar de beschadiging van mijn trots doet nog meer pijn. Ik had nooit in het bijzijn van iemand anders aan hem mogen twijfelen. Ik weet beter. Maar ik weet ook dat ik niet verdien wat hij me net heeft aangedaan. Niemand verdient dat.

Ik wil mijn spullen pakken. Ik wil weggaan en nooit meer terugkomen. Ik wil weg. Ik wil weg, ik wil weg, ik wil weg.

Maar ik kan niet weg. Ik ben niet de enige die daardoor getroffen wordt.

Obsessie en afhankelijkheid, een giftige combinatie

Sloan heeft al twee jaar een relatie met drugs crimineel Asa. Ze voelt zich meer bezit dan mens, maar ze kan niet bij hem weg omdat hij de zorgkosten voor haar zieke broertje betaalt. Dan ontmoet ze tijdens een college de aantrekkelijke Carter. Ze krijgen gevoelens voor elkaar, maar Sloan voelt zich niet vrij om iets met hem te beginnen. Dat is ze ook niet, want ze wordt steeds meer onder druk gezet door Asa. Uiteindelijk zegt ze ja op Asa's huwelijksaanzoek. Ze heeft het gevoel dat ze niet anders kan. Maar dan heeft ze buiten Carter gerekend.

'Dit is misschien wel het heftigste en bijzonderste boek dat ik ooit gelezen heb. Kippenvel. Echt. Wauw' – Chinouk Thijssen, auteur van o.a. *Truth or Dance*

Too Late van Colleen Hoover is een romance met een dosis crime die het een enorme pageturner maakt. De auteur schreef dit verhaal eerst als online serie, maar het werd zo goed ontvangen dat ze er bonusmateriaal aan toevoegde en uiteindelijk een complete roman van maakte.

NUR 340

ISBN 978-9401914376

www.zomerenkeuning.nl

Z&K